

[Boligministeren.]

idet jeg kun skal knytte nogle få yderligere bemærkninger til forslaget om indførelse af en kontantlånsordning inden for hypotekforeningerne.

Kontante lån er af ret ny dato inden for realkreditlen, idet denne låneform først blev indført i kreditforeningsloven i 1959. Inden for kreditforeningerne har kontantlånsordningen endnu ikke vundet indpas i videre omfang, hvorimod de tre finansieringsinstitutter for boligbyggeri anvender ordningen i et ret betydeligt omfang. Af de indtil udgangen af 1961 bevilgede kontante lån på i alt ca. 120 mill. kr. tegner finansieringsinstitutterne sig således for ca. 80 mill. kr.

Når hypotekforeningerne nu ønsker at opnå ligestilling med de øvrige realkreditinstitutter med hensyn til mulighederne for at yde kontante lån, er det min opfattelse, at lovgivningsmagten ikke bør lægge hindringer i vejen herfor. På baggrund af udviklingen på lånemarkedet er det naturligt, at realkreditinstitutterne overvejer mulighederne for og får adgang til at indføre nye låntyper.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det fremsatte lovforslag til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Birthe Wetlesen* til ministeren for Grønland:

„Vil ministeren foranledige, at der gives grønlandske skolebørn fri rejse med Handelens skibe i sommerperioden til og fra Danmark for at udbygge kontakten mellem Grønland og Danmark?“

Birthe Wetlesen: Den 5. juni 1953 ved den nuværende grundlovs ikrafttræden blev Grønland en del af Danmark, og grønlænderne blev danskere. Imidlertid ved vi jo alle, at de forhold, grønlænderne lever under,

er meget forskellige fra forholdene i det øvrige Danmark, og at der resterer et meget betydeligt opbygningsarbejde i Grønland og kræves en stor indsats, for at de sociale, kulturelle og økonomiske betingelser skal komme til at svare til betingelserne i det sydlige Danmark.

Det er mit indtryk, at alle politiske partier i folketinget er enige om, at en sådan indsats skal og må ydes, og at hele den danske befolkning står bag denne indstilling, men målet nås ikke ved en økonomisk indsats alene. Jævnside hermed må der finde en skoling og en uddannelse sted, der udvikler vore grønlandske medborgere, så at grønlænderne selv — vel at mærke ikke enkelte grønlændere, som tilfældet allerede er i dag, men hele den grønlandske befolkning — på lige fod med enhver anden gruppe kan deltage i opbygningen og udviklingen af deres eget samfund inden for det danske rige.

Jeg tror, at en nær kontakt mellem den grønlandske befolkning og den øvrige danske befolkning vil være af stor betydning i dette arbejde. Vi i det sydlige Danmark må lære at forstå det grønlandske folk, dets åndelige og kulturelle baggrund og dets livsvilkår, der er så vidt forskellige fra de vilkår, størstedelen af den danske befolkning lever under.

Derigennem vil vi bedre forstå det grønlandske folks særlige problemer, og denne forståelse vil være et godt grundlag for den rette løsning af de opgaver, vi er stillet over for i Grønland, og for styrkelsen af de bånd, der gennem så mange år har knyttet de to riger sammen. Tilsvarende bør grønlænderne lære den øvrige del af det danske folk at kende, høre om vore problemer, vort livssyn og kultur. Det er på denne baggrund, mit spørgsmål i dag til den højtærede Grønlandsminister må ses.

Det, jeg har tænkt mig, er en ordning svarende til den noksom bekendte Østrup-ske, der hvert år gennemføres herhjemme, og hvorefter københavnske og andre bybørn i skoleferien besøger landbohjem, der med stor gæstfrihed år efter år modtager disse